

Продовжив батькову трудову династію

Іван ГЛУШМАН

Одним із всенародних професійних свят, поряд із Днем працівників освіти, Днем медика та іншими, можна вважати й День автомобіліста. Цим, без сумніву, наймобільнішим транспортом користуються майже всі люди. Напередодні згаданого свята я спілкувався з водієм автотранспортного приватного підприємства «Острогавто» **Анатолієм Андрощуком** (на фото). Нині він із напарником **Юрієм Перепелицею** регулярно виходить на рейси за маршрутом «Нетішин – Хмельницький» (через Ізяслав). Наступного року в січні він святкуватиме своє 60-річчя, а в липні відзначатиме 40 років роботи водієм автобуса в Острозі.

Родом Анатолій Степанович зі села Козин Білогірського району Хмельницької області. Народився і зростає в сім'ї колгоспників. Батько працював водієм. Їздив на вантажному автомобілі «ГАЗ-52», возив урожай, деякий час доставляв людей на місцевий цегляний завод, за потреби пересідав на комбайні чи завантажував. Анатолій із дитинства бачив, як працює батько, часто з ним бував на роботі. Уперше сів за кермо автомобіля десь у першому класі. Пам'ятає, що стояв, бо зі сидіння не бачив дороги... Звісно, тоді ще не міг «вижати» педалі, бо не діставав їх ногами. Коли підріс, то також під батьковим контролем їздив сільськими дорогами, допомагав ремонтувати автомобіль. Тож природно,

що в шкільні роки хлопець мріяв продовжити батькову трудову династію, про інші спеціальності й не замислювався. До речі, молодший брат Володимир також багатий брат працював водієм «УАЗа» в Нетішині.

Отримавши середню освіту,

1979 року за направленням зі «Сільгосптехніки» продовжив навчатися на курсах у білогірському Дубровільному товаристві сприяння армії, авіації та флоту (ДТСААФ). Після отримання прав кілька місяців трудився у місцевому колгоспі, а потім хлопця мобілізували до лав Радянської армії. Спершу потрапив до навчальної частини ракетних військ, яка була в Котовську (тепер Подільськ) Одеської області. Там удосконалював свої вміння в кермуванні й обслуговуванні дуже потужних автомобілів (мали по 6 мотів і танкові 12-циліндрові двигуни) МАЗ-529, МАЗ-543, МАЗ-537, а також навчався заправляти 50-тонні ракети, які транспортували на своєму борту названі марки машин.

Після завершення навчання був направлений на проходження служби поблизу міста Слущк недалеко від білоруської столиці. Там у лісі, за 40 кілометрів від згаданого міста, була замаскована під рембт ракетна частина. Її саме в той час переозброїли новою технікою, тому молодого солдата спершу призначили водієм автомобіля, який возив хліб і продукти до

ідальні військової частини. Пізніше, після навчання, отримавши категорію «Д», возив автобусами ПАЗ і ЛАЗ до частини і в зворотному напрямку офіцерів і прапорщиків.

Після демобілізації у липні 1982 року влаштувався на роботу в Острозький автопарк (спочатку АТП-17003, а потім його перейменували в АТП-15639). Нині Анатолій Андрощук пригадує, що хотів працювати на вантажному автомобілі, проте призначили його водієм автобуса. Тоді у вантажній колоні не було вакансій, а ось у пасажирській не вистачало шоферів. Нині Анатолій Степанович розповідає, що спершу їздив зі своїм напарником **Григорієм Казнодієм** на ПАЗіку по замовленнях. Після отримання нового автобуса з кінця 1985 року переважно возив будівельників на Хмельницьку АЕС. 1990 року «пересів» на м'який «ЛАЗ» («Турист»). Ним їздив по замовленнях, а також виконував рейси з Нетішина до Вараша (тоді Кузнецовська), Тернополя та Хмельницького. На початку двохтисяннї автотранспортне підприємство знало реорганізації. Анатолій Андрощук перейшов водієм у приватне підприємство «Острогавто», де працює донині.

– За сорок років роботи водієм автобуса було багато всього, – розповідає Анатолій Андрощук. – Усе мінється. Децю покращилося, децю й погіршилося. Наприклад, раніше на відстані, які пересідували 300 кілометрів, на маршрут виходило два водії. Тепер норма інша, її збільшили, починаючи з 500 кілометрів. Хороший рейс у нас був на Тернопіль із відправкою з Острога о 7-й годині. Тендер на нього виграло тернопільське

автотранспортне підприємство. Останнім часом цей рейс не виконується. Лише з п'ятниці до понеділка здійснюється рейс до Вараша, а раніше їздили кожен день. Важко працювати тепер через коронавірусні обмеження, не дозволено брати більше пасажирів, ніж сидять місць. Це зменшує доходи, деякі автотранспортні підприємства закриваються. Сьогодні про це не хочеться говорити. Принагідно хочу згадати своїх колишніх і теперішніх колег – **Анатолія Бабака, Валентина Зубицького, Анатолія Ткачука, Петра Єзерського, Віктора Німчинського, Анатолія і Олександра Кучернюків, Юрія Перепелицю, Олександра Бізюка, Миколу Полову, Олега Стасюка, Станіслава Вербицького, Петра Хмарука, Славика Дякова, Володимиром та Сергія Куліничів, Василя Михальчука, Юрія Прокопчука, Василя Ткачука, механіка Григорія Поліщука**. Сердечно вітаю їх із нашим професійним святом та бажаю міцного здоров'я і всього найкращого, а працівникам найголовнішого – щасливих доріг.

Під час нашого спілкування Анатолій Андрощук розповідав також про особливості роботи на різних автобусах, про їхні технічні характеристики та про дороги. Вони раніше й тепер місяцями перебувають, на жаль, у поганому стані. На завершення хочу привітати Анатолія Степановича та всіх його колег, а також усіх власників легкових автомобілів із професійним святом. Традиційно від себе, редакції та читачів «Замкової гори» зичу їм міцного здоров'я, миру, достатку, Божого благословення і, звичайно, щасливих доріг та вдячних пасажирів! —